

Πρεβεζάνικα Χρονικά

ΠΡΕΒΕΖΑΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ, 57-58 (2021)

Ένα κοκκάλινο μήλο - Μπροστά μου το πέλαγο - Υποβρύχια κωπηλασία

Θέμης Κατωγιάννης

doi: [10.12681/prch.36567](https://doi.org/10.12681/prch.36567)

Copyright © 2024, Θέμης Κατωγιάννης

Άδεια χρήσης [Creative Commons Αναφορά 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Κατωγιάννης Θ. (2024). Ένα κοκκάλινο μήλο - Μπροστά μου το πέλαγο - Υποβρύχια κωπηλασία. *Πρεβεζάνικα Χρονικά*, 387–389. <https://doi.org/10.12681/prch.36567>

Θέμης ΚΑΤΩΓΙΑΝΝΗΣ

Ένα κοκκάλινο μήλο

Δόντια χαράς
 και φωσφορίζοντα κόκκαλα επιτυχίας
 γλιστράνε στο λατομείο
 με τον οικτρό σπαστήρα,
 κοκκάλινοι οριοδείκτες πλαγιασμένοι
 μπροστά και πίσω κι ολόγυρα
 ατέλειωτα τετραγωνικά χιλιόμετρα,
 όρθια κόκκαλα κατευοδίων
 και κοκκάλινα κλάματα
 με λυγμούς συγχαρητηρίων
 και μυριάδες χείλη ταριχευμένα
 σε στάση γέλιου
 με παγωμένα καλωσορίσματα κι επευφημίες
 κι ύστερα τα συμφωνηθέντα
 με τις βαρύγδουπες υπογραφές
 κι όλα μαζί
 ένα μηδέν γεμάτο τίποτα
 κι ένα κοκκάλινο σάπιο μήλο
 στο σπαστήρα.

Μπροστά μου το πέλαγο

Μπροστά μου το πέλαγο
 το μυθικό Ιόνιο
 με τη μπλε ανάγλυφη προβοσκίδα
 σηκώνει καταπάνω μου μαύρη τρόμπα,
 μian όμορφη μαύρη τρόμπα
 γιγάντιο ουράνιο βρέφος
 που ξύπνησε μεσοπέλαγα
 γεννημένο απ' το Νότο
 και βυζαίνει τη θάλασσα
 χτυπώντας τη κατάστηθα
 με μακρόσυρτα πυρακτωμένα τύμπανα

και βρυχάται
χωρίς να νοιάζεται για ναύτες και στεριανούς
κι εγώ
έξω απ' την ομήγυρη
που αφουγκράζεται το βρυχηθμό
ιχνηλατώ τα παλιά μου βήματα
εξακοντίζοντας εξαϋλωμένες λέξεις
ουρανομήκη προσφιλή ονόματα
λιωμένα στην κόψη του μηδενός
στο άδειο πέταλο της Νικόπολης
που το ορίζει ο πόρφυρας
και το κόβει με κόκκινο φτερό.

Υποβρύχια κωπηλασία

Τα παράφωνα καλοκαίρια
κωπηλατώ υποβρυχίως στη σχισμή του ερέβους –
εισπνέω το ατομικό οξυγόνο
σέρνω το πρόσωπο στην άμμο
ανοιχτά του ακρωτηρίου των ξένων
χτενίζω τα γλοιώδη φύκια
προσπερνά πορφυρούς αστερίες
ελίσσομαι και αποφεύγω
τις ανθηρές αιωρήσεις της βασίλισσας μέδουσας
πίνω δάκρυα εκ του περισσεύματος
επί γονάτων
στο μαύρο παλάτι της σμέρνας
που στήνει στήθος και στόμα στο στόμιο
τρυπώνω σε πελαγίσια σπήλαια
με αναμαλλιασμένα τοιχώματα
και σκληρά επιχρίσματα
καρφώνω κομμάτια ήλιου στις οροφές
ισιώνω σπασμένες περισπωμένες
κι έχω δικό μου ένα κουτσό πουλί
–σαν όλα τα κουτσά πουλιά–
κλεισμένα σ' άσπρο μάρμαρο
που δεν μπορεί να πετάει
με τ' άλλα τα πουλιά.

Στην κοντινή στεριά
περιχαρείς μαριονέτες πορεύονται
σκορπίζουν ρινίσματα σιδήρου
και σκόνη αποξηραμένης αργίλου
κρατούν υαλοπίνακες ανθοπωλείων
υψώνουν θριαμβικές λαμαρίνες
διεκδικούν προτεραιότητα
στο εθνικό πλαστικοποιείο.